

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.149 van 18 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 september 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die België is binnengekomen op 12 april 2006, in het bezit van een paspoort met visum, diende op 19 april 2006 een aanvraag tot verblijf in als echtgenoot van een rechtmatig in het Rijk verblijvende Turkse vrouw.

1.2. Op 27 juni 2007 gaf de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken instructie aan de burgemeester van de stad Gent om verzoeker in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met een geldigheidsduur van één jaar.

1.3. Bij brief van 28 juli 2008 werd verzoeker in kennis gesteld van het besluit genomen in het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent dat de afgifte van een 'attest van voldoende huisvesting' wordt geweigerd, daar na een controle overeenkomstig het decreet houdende de Vlaamse Wooncode werd vastgesteld dat de woning te klein is voor vier personen.

1.4. Op 16 september 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 18 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, § 2, eerste lid, 1°, van de wet):

Er werd op 28/07/2008 een negatief huisvestingsattest opgemaakt. Er werd vastgesteld dat de woning te klein is voor een bezetting van 4 personen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij betoogt dat het enkele feit dat hij en zijn gezin samen tijdelijk inwoonden in een kleinere woning niet volstaat om daaruit onomwonden te besluiten dat hem het verblijf op het Belgische grondgebied dient te worden geweigerd en dat hij het land dient te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk voor beperkte duur niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden in genoemd artikel 10.

Het loutere gegeven dat een vreemdeling, die tot een verblijf werd toegelaten op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, niet langer voldoet aan de voorwaarden (waaronder het beschikken over een voldoende huisvesting) die vervat zijn in dit artikel kan, gedurende de periode omschreven in artikel 11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aangegrepen

worden door het bestuur om te beslissen dat de betrokken vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij deze laatste bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd blijkt echter dat *“elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst”* en dat *“De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moet) worden vermeld”*, dit om te voldoen aan artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging dat door de wetgever als een toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van artikel 22 van de Grondwet beschouwd werd. Noch uit het door verweerder neergelegde administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat aan deze verplichting werd voldaan, zodat verzoeker in casu kan gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het middel is gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 september 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.